

1.

Sarah za sebou zabuchla dvere. Zastala, znehybnela a zalapala po dychu, o ktorý sa pripravila vlastným krikom.

Ticho chodby rušilo už len tlmené vrčanie televízora, ktorý v túto neskorú nočnú hodinu ešte bežal.

Srdce jej stále bilo príliš rýchlo, keď pomaly vykročila smerom k výťahovej šachte, presvedčená, že on každú chvíľu otvorí dvere a bude jej tvrdiť, že ju miluje a že vždy miloval len ju a tá nevera bol omyl, slabosť, ktorá sa už nezopakuje.

Automatické osvetlenie sa po nastavenom intervale vyplo a chodba sa ponorila do tmy. Strýpla. Musí počkať ešte pár sekúnd a on napokon vyjde von a bude sa jej zajakavo ospravedlňovať, čo ona prijme akože len naoko, a potom sa všetko vráti do starých koľají.

No nepokoj vystriedala úzkosť. Dvere bytu zostali zatvorené, chodba bola temná a tichá. Sarah sa oprela o stenu, tvár jej jemne osvetľovalo mihotavé oranžové svetlo vypínača.

Ešte pred pár minútami sa snažila vymaľovať miestnosť, z ktorej sa jedného dňa mala stať izba pre bábätko, akoby dúfala, že takto ovplyvní beh osudu. Nemohla tam zostať, vyzerala ako zmätená obeť dopravnej nehody.

Uchýlila sa do polotieňa a čakala. Predstavovala si, že on sa bojí jej hnevu, a preto čaká, kým sa ona upokojí. No lúč svetla, ktorý až doteraz prenikal spod dverí ich bytu, zmizol. Už nevyjde von.

Zmocnil sa jej závrat, a tak sa oprela o stenu chodby, aby nabrala silu poslepiacky urobiť tých pár krokov ku schodisku.

Copyright © XO Editions 2016. All rights reserved.

Translation © Jana Levická, 2018

Cover design © Peter Považan

ISBN 978-80-566-0631-5

Na prízemí vietor v silných poryvoch búšil do sklených tabúľ vchodových dverí. V sinavej žiare pouličných lúčov bolo vidieť šikmo padajúci sneh.

Sarah sa zhlboka nadýchla, vyhrnula si kožušinový golier na bunde a osušila slzy, ktoré jej stekali po pehavých lícach.

Potom prekročila prah. Chlad jej rozprúdil krv a vietor jej fúkal do očí ryšavé kučery.

Chodník pokrývala hrubá vrstva snehu, do ktorej sa na konci ulice pustila snehová fréza. Na okraje vozovky navršovala prachový sneh, čím z bielej masy vznikala stena. V Osle sa začala zima.

Cez vlhký závoj, ktorý jej bránil vo výhlade, sa Sarah snažila nájsť svoje auto – vytušila, že je pár metrov ďalej. Z úst jej unikol obláčik pary a ona sa začala predierať k svojmu SUV. Kráčala nešikovne, zabárala sa do čerstvého snehu, ktorý sa jej pod nohami vršil a vŕzgal pri každom kroku.

Myslela na to, že Erika asi netrúpi, kam ide uprostred noci, keď za ňou nevyšiel na chodbu a neospravedlnil sa. Akoby sa už v jeho očiach oni dvaja stali cudzincami a každý si žil svoj život. Akoby udalosti dnešného večera len urýchlili odcudzenie, ktoré dozrievalo už dlho. Ako sa to mohlo stať? Po tom všetkom, čo spolu preskákali?

Spomienky ju zadúšali, zbavovali ju síl. Pred očami jej defilovali posledné roky ich života. Deň, keď jej v tej miestnosti s bielymi stenami oznámili, že je neplodná. Kolaps, potom slová plné nádeje a odvahy z úst jej manžela Erika, prvé dávky Clomidu stimulujúceho ovuláciu, ktoré zároveň spôsobovali zahanbujúce úniky moču, opakujúci sa plánovaný sexuálny styk bez vášne, čo viedol až k odporu, trýznivé a stresujúce rodinné stretnutia: „Tak čo, ako ste na tom s bábätkom?“ Po roku stále nič. Ani za mak nádeje. Prvé Erikove pochybnosti, ktoré zaznievali z tónu jeho hlasu, prechod na bolestivé injekcie s názvom Gonalfu, narodenie sestriho druhého dieťaťa, rozhodnutie vyskúšať umelé oplodnenie, zásah do súkromia, ktorý bol čoraz neznesiteľnejší, tá studená, maličká miestnosť, kde o ôsmej ráno čakávala s roztrhnutými stehnami, kým manžel domasturbuje vo vedľaj-

šej kutici a kým jej prídu injekčne vstreknúť jeho vybrané spermie. Nová nádej, strach a znovu sklamanie. Slzy. Nervové vyčerpanie. Strata zmyslu života. Tie absurdné rady, ktoré všetci neustále omieľajú, že stres a obavy majú negatívny vplyv na oplodnenie, ako keď sa dieťaťu, ktoré má hrôzu zo psov, hovorí, že zvieratá cítia strach a využívajú ho na útok.

A potom nutkavá potreba kupovať tie rozkošné vecičky, miniatúrne topánočky a plyšové hračky, na ktoré v prázdnej izbe bez života padá prach. A najmä strach, že už nenájde silu začať všetko odznova, ak sa celý proces nebudaj nepodarí.

Sarah sa učupila v snehu, ruky si prekrížila na bruchu a svoje telo vydala napospas zime, akoby pichľavá ostrá bolesť spôsobená chladom mohla umŕtvíť jej utrpenie.

Práve vtedy nočné ticho prerušila elektronická melódia.

Sarah zdvihla hlavu, mrazivý vzduch jej vyštípal tvár do červena. Sekundu verila, že jej volá Erik. No jej naivná nádej zhasla, keď rozoznala zvonenie svojho pracovného telefónu.

Dívala sa naň a po prvý raz za svoju kariéru ho nezdvihla.

Postavila sa, podišla k autu a nastúpila, rozhodnutá okamžite vyraziť k sestre, skôr než ju opustí odvaha, premôže ju zima a ona zaspí.

Ale sotva otočila kľúčom v zapaľovaní, jej telefón zazvonil znovu. Ak sú takí vytrvalí, znamená to, že sa muselo stať niečo závažné. No čo môže byť závažnejšie ako jej vlastná situácia?

Vyzváňanie opäť ignorovala. Melódia telefónu sa ozvala nanovo.

Sarah sa predlaktiami oprela o volant. V hlave jej vírili protichodné rozhodnutia, ruky sa jej chveli od vzrušenia, hrdlo mala stále zovreté. Zdvihla.

„Počúvam.“

Tak veľmi sa usilovala pôsobiť normálne, až sa jej zdvihol žalúdok. Hlavu si oprela o sedadlo a zavrela oči.

„Inšpektorka Geringénová?“

Mužský hlas hovoril rýchlo a znepokojene.

„Áno.“

„Pri telefóne strážmajster Dorn zo sagenského obvodu. Mrzí ma, že vás ruším v takúto hodinu a že volám opakovane, ale... zavolali nás k jednému úmrtiu, napohľad banálnemu, no vzhľadom na to, čo sme našli na mieste, si myslím, že budeme potrebovať vaše znalosti.“

Sarah policajta sprvu počúvala len na pol ucha. Vnímanie jeho rozprávania bolo o to neprijemnejšie, že jej pripadal znepokojený, takmer zmätený.

„Zopakujte mi, prosím, kde sa to stalo?“

Pri počúvaní jeho odpovede zavrela oči. Posledné miesto, kde dnes mala chuť ísť.

„Dobre, upokojte sa a podrobne mi opíšte, čím sa líšila výpoveď nočného strážnika v telefóne od toho, čo ste skonštatovali na mieste.“

Informácie si uložila do pamäti a myslela pri tom na jedinú vec: najst dôvod, ktorý by jej prítomnosť umožnil posunúť na neskôr.

„Okej, čím presne sa vám tie stopy zdali podozrivé?“

Keď jej policajt v skratke opísal „bizarnú“ značku a zmätené rozprávanie zamestnancov, Sarahin inštinkt sa prebudil.

Telefón položila na stehná a dlaňami si prešla po tvári. Keď ho znovu zobrala do ruky, hlas sa jej triasol trochu menej.

„V poriadku, počúvajte. Zabezpečte priestor a zalarmujte technikov. Ja upovedomím súdneho lekára.“

Až keď zložila, oprela sa o sedadlo a vzdychla si. Ozaj bude mať dosť síl na túto úlohu? Fyzická odolnosť jej nerobila problém. No zvládne šok duševne? O tom viac než pochybovala. Najmä tam, kde ju čakali.

* * *

Sarah sa zbežne pozrela na displej palubného počítača svojho auta: –4 stupne, 5.56 ráno, 36 km/h. Ulice pokryté snehom sa podobali bielym

kaňonom, z ktorých trčali len spätné zrkadlá áut zaparkovaných popri chodníkoch. Von sa ešte neodvážil ani jediný chodec a len ojedinele sa začali zasvecovať okná bytov. Vo svetle reflektorov auta si Sarah všimla tabuľku ukazujúcu smer na osloskú hlavnú stanicu. Prichádzala na miesto dohodnutého stretnutia so súdnym lekárom.

Uvedomila si, že ani netuší, ako teraz vyzerá. Niežeby si potrpela na svoj výzor, práve naopak – kozmetiku zvyčajne nepoužívala, najmä nie v práci. Ani červeň na líca, ani podkladový krém pod mejkap, ani rúž, nenosila ani prstene, len obrúčku. Zato si dávala pozor, aby jej tvár neprezrádzala nijaké výrazné pocity. Červenú na križovatke využila na to, aby sa na seba pozrela v spätnom zrkadle.

Zdalo sa jej, že zostarla o desať rokov. Oči, červené od plaču, mala opuchnuté, čo zvyčajne vrásky okolo nich. Jej mliečne biela pokožka nadobudla bledý, priam chorobný odtieň. A tak sa tentoraz rozhodla pre menší podvod. Zdvihla opierku na ruku a z odkladacieho priestoru pod ňou vybrala gumičku na vlasy, lesk na pery a ceruzku na oči, ktoré tam mala len pre prípad núdze.

Na viečka si nakreslila tenkú linku, ktorá podčiarkla jej modré oči, a potom si istou rukou naniesla na pery diskretnú vrstvu ružového lesku, a keď jej na semafore naskočila zelená, skončila tým, že si vlasy stiahla gumičkou.

Keď sa točila na poslednom kruhovom objazde pred stanicou, oranžová žiara pouličných lúčok ustúpila mdlému svetlu. Veľmi rýchlo identifikovala súdneho lekára, ktorý do prostredia nezapadal.

Vonkajšie priestranstvo pred stanicou bolo známe tým, že sa tu stretávali opilci a narkomani s pochybným správaním. Postavu súdneho lekára ľahko rozoznala, lebo ako jediný dokázal stáť vzpriamene. Bol nevelkej postavy, v ruke držal kufrík a na hlave mal natiahnutú kapucňu, prešlapoval z nohy na nohu a pozorne sledoval sporadické okoloidúce autá. Odzadu sa k nemu blížila skupina hlučných individií.

Sarah prudko spomalila a naklonila sa cez sedadlo spolujazdca, aby mohla otvoriť dvere. Keď sa chystala znovu vzpriamiť, všimla si, že jeden z tulákov sa oddelil od skupiny a buchol súdneho lekára do chrbta. Ten sa zakolísal a ozvali sa salvy smiechu. Sarah na priehradke vyfukala kód, vybrala odtiaľ služobnú zbraň a vystúpila z auta. Lekár sa narovnal a pokojným krokom sa k nej blížil, akoby sa nič nedialo. Nadávky sa stupňovali a na zem tesne vedľa neho dopadla fľaša. *Prečo sa nepoponáhla?* pýtala sa v duchu Sarah, keď obchádzala auto, pričom zbraň držala vo výške stehna. Nikto nevedel lepšie ako ona, kam až sú páchatelia schopní zájsť.

Chrapľavý hlas agresívne zareval na „starca“, aby im hodil tašku, inak ho zarežú ako sviňu. V tej istej chvíli uvidela Sarah tvár súdneho lekára osvetlenú žiarou pouličnej lampy. Bol to muž už dosť po päťdesiatke, tvár mal červenú od zimy, no jej okrúhle tvary prezrádzali, že ide o bonvivána. Pokojne jej naznačil, že už ide, a ďalej prechádzal cez priestranstvo bez náhlenia. Uvedomil si vôbec tú vyhrážku?

„Koledoval si si o to, debil!“ zakričalo to isté individuum, ktoré mu predtým nakazovalo, aby im hodil kabelu.

A so zúrivým krikom sa hodilo na lekára. Sarah mala pocit, že v ruke sa mu zaleskla čepeľ. Inštinktívne si pri boku odistila zbraň. Lekár svoj vychádzkový krok nijako nezmenil. Sarah vystrela ruku, zadržala dych a namierila útočníkovi na nohy. Bola pripravená strieľať, keď sa muž s nožom pošmykol a spadol naznak na zľadovatennom povrchu priestranstva.

Súdny lekár pokojne nasadol do auta. Sarah nasadla tiež a naštartovala.

„Dobrý deň, inšpektorka Geringénová,“ ozval sa súdny lekár, keď si dával dolu rukavice. „Doktor Thobias Lovsturd.“

Sarah ignorovala podávanú ruku, letmo kývla hlavou, skontrolovala spätné zrkadlá a otočila auto do protismeru. Lekár pokrčil plecami, dal si dole kapucňu a snažil sa zachytiť inšpektorkin pohľad, zatiaľ čo sa od okien auta odrážali nadávky tulákov.

„Prepáčte, že som vám spôsobil tie chvíľky napätia, no ak by som sa bol rozbehol, zakrátko by som mal nohy vo vzduchu a tí chlapi by si s mojou hlavou zahrali futbal. A tak som len ďalej kráčal a spoliehal sa na to, že pôsobenie alkoholu mi zachráni kožu. A ako som predpokladal, tí ožratí kreténi zabudli na ľad a začali bežať. Koniec koncov ak ma mala stihnúť smrť, asi to tak malo byť!“

A lekár skončil svoj prejav tým, že po očku skúmal tichú inšpektorku.

„Takže je to pravda, čo sa o vás hovorí... Ste mlčanlivá. Ale to nevádi, ja často hovorím aj za dvoch. Ak vás to však ruší, pokojne mi to povedzte, mŕtvi ma naučili mnohým zlozvykom.“

A pokýval hlavou, spokojný so svojím vtipom.

„Skrátka, ďakujem pekne, že ste si urobili zachádzku a prišli po mňa. Je to jednoznačne rýchlejšie, odkedy treba vyplniť tony papierov, ak si chce človek požičať služobné auto!“

Pošúchal si temeno holej hlavy. Potom otvoril kufrík a vybral vreckovku. Sarah zacítila charakteristický pach gáfru. Niečo ako balzam, ktorý si súdni lekári natierajú pod nos, aby tým prekryli pach pitvaných tiel.

Pootvorila okno a zapla smerovku, aby sa mohla napojiť na Ring 3, rýchlostnú cestu vedúcu na sever Osla.

„Viete, som veľmi rád, že sa s vami konečne stretávam. Tolko som už o vás počul! A ak môžem byť úprimný, vôbec nezodpovedáte obrazu, ktorý som si o vás vytvoril.“

Svoju reč zakončil sprisahaneckým smiechom. S menom Sarah Geringénová sa po prvý raz vo svojej službe stretol, keď dostala za úlohu prevziať vyšetrovanie sériového vraha Ernesta Jangera, ktorého neskôr začali prezývať Sanitár. Vyšetrovanie dva roky prešľapovalo na mieste a počet obetí – žien – sa už vyšplhal na šesť. Na hanbu štátnej polície. Sarah sa práve podarilo bravúrne zatknúť iného vraha, pričom išlo o obzvlášť zložitý prípad, a tak jej nadriadeným napadlo využiť jej analytické schopnosti a zaniehanie pri prípade, ktorý znepokojoval celé Oslo.